

Kerstin Gierová

Modrá ako Zafír

Láska naprieč storočiami

COL
BOO

Drahokamy 2

Modrá ako zafír

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Drahokamy 2: Modrá ako zafír – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kerstin Gierová
Modrá
ako zafír

Kerstin Gierová

Modrá
ako Zafír

COO
BOO

Frank, bez teba by sa mi to nikdy nepodarilo.

Prológ

Londýn
14. máj 1602

Uličky Southwarku boli tmavé a opustené. Vzduchom sa niesol zápach rias, stoky a mŕtvych rýb. Mimovoľne jej tuhšie stisol ruku a ťahal ju ďalej. „Mali sme ísť radšej popri rieke. V tejto spleti ciest sa človek môže iba stratiť,“ zašepotal.

„Áno, a v každom kúte číha nejaký zlodej a vrah.“ Jej hlas znel veselo. „Úžasné, no nie? Je to tisíckrát lepšie ako sedieť medzi zatuchnutými múrmi a písať si úlohy!“ Nadvihla si ťažké šaty a náhlila sa ďalej.

Automaticky sa musel uškrnúť. Lucy mala jedinečný talent nájsť na každej situácii a na každom období niečo pozitívne. Dokonca ani takzvaný *zlatý vek Anglicka*, ktorý momentálne robil hanbu svojmu menu a bol dosť pochmúrny, ju nevydesil, skôr naopak.

„Škoda, že nikdy nemáme viac ako tri hodiny,“ vzdychla si, keď ju dobehol. „*Hamlet* by sa mi páčil ešte väčšmi, keby som ho nemusela pozeráť po častiach.“ Šikovne sa vyhla odpornej blatistej kaluži – aspoň úpenlivo dúfal, že to bolo blato. Potom urobila pár samopašných tanečných

krokov a zatočila sa okolo vlastnej osi. „*To vedomie z nás robí zbabelcov...* Nebolo to fantastické?“

Prikývol a musel sa ovládať, aby sa znova nezaškeril. V Lucinej prítomnosti sa mu to stávalo príliš často. Ak si nedá pozor, bude vyzeráť ako totálny idiot!

Vracali sa k mostu London Bridge – hoci výhodnejšie by bolo použiť Southwark Bridge, no ten, žiaľ, ešte nestál. Museli sa poponáhľať, ak nechceli, aby vyšlo najavo, že si odskočili do sedemnásteho storočia.

Panebože, čo by dal za to, aby mohol odložiť ten tvrdý biely golier! Pripomínal mu tú plastovú vec, ktorú musia nosiť psy po operácii.

Lucy zahla za roh smerom k rieke. V myšlienkach bola zrejme ešte pri Shakespearovi. „Koľko si dal vlastne tomu mužovi, aby nás pustil do divadla, Paul?“

„Štyri z tých ťažkých mincí, netuším, akú majú hodnotu.“ Zasmial sa. „Pravdepodobne to bol ročný plat alebo tak nejako.“

„V každom prípade to pomohlo. Mali sme super miesta.“

Dobehli na London Bridge. Lucy tam opäť zastala a chcela okomentovať domy postavené na moste. On ju však ťahal ďalej. „Vieš predsa, čo povedal pán George: keď človek stojí pridlho pod nejakým oknom, vylejú mu na hlavu nočník,“ pripomenul jej. „Navyše si veľmi nápadná!“

„Človek si vôbec neuvedomí, že stojí na moste, vyzerá ako normálna ulica. Och, pozri sa, *zápcha!* Už je načase, aby postavili pár ďalších mostov.“

Na moste vládol – na rozdiel od príľahlých uličiek – ešte čulý ruch, no vozy, nosidlá a koče, ktoré sa chceli

dostať na druhú stranu Temže, sa nepohli ani o centimeter. Spredu sem doliehali hlasy, nadávky a erdzanie koní, no na príčinu zápchy nedovideli. Z okna jedného koča sa vyklonil muž s čiernym klobúkom. Tvrdý golier mu siahla až po uši.

„Nejestvuje ponad túto smradľavú rieku aj iná cesta?“ opýtal sa po francúzsky svojho kočiša.

Kočiš odpovedal záporne. „A keby aj, nemôžeme sa obrátiť, zasekli sme sa tu! Pôjdem sa pozrieť dopredu, čo sa stalo. Určite sa čoskoro pohneme, sir.“

Muž s hundraním vtiahol hlavu spolu s klobúkom a golierom späť do koča, zatiaľ čo kočiš zostúpil zo sediska a razil si cestu cez tlačenicu.

„Počul si to, Paul? To sú *Francúzi*,“ zašepkala Lucy nadšene. „Turisti!“

„Hej. Celkom zaujímavé. Ale my musíme pokračovať ďalej, nemáme už veľa času.“ Kdesi raz čítal – teraz si na to spomínal len matne –, že tento most bol zničený a znovu postavený o pätnásť metrov nižšie. Nie až také vhodné miesto pre skok v čase.

Nasledovali francúzskeho kočiša, no o kúsok ďalej stáli vozy a ľudia boli medzi nimi natlačení tak nahusto, že sa tadiaľ nedalo prejsť.

„Počula som, že vzbĺkol povoz so sudmi plnými oleja,“ povedala žena pred nimi. „Keď nedajú pozor, podpália celý most.“

„Ale nie dnes, toľko viem,“ zamrmlal Paul a chytil Lucy za ruku. „Podľa, vrátíme sa a na skok počkáme na druhej strane.“

„Pamätáš si heslo? Iba pre prípad, že by sme sa tam nedostali včas.“

„Niečo s dutou kávou.“

„*Gutta cavat lapidem*, hlupáčik.“ S chichotom sa naňho pozrela. Jej modré oči nadšene žiarili a jemu zrazu preblesklo hlavou, čo mu o takzvanom správnom okamihu povedal jeho brat Falk: *Nezdržiaval by som sa rečičkami. Jednoducho by som to urobil. Potom ti môže jednu vraziť a budeš vedieť, na čom si.*

Falk chcel, samozrejme, vedieť, o koho ide, no Paul nemal chuť na diskusie, ktoré sa začínali s *ved' vieš, že zväzky medzi de Villiersovcami a Montroseovcami by mali mať čisto obchodný charakter* a končili sa s *navyše sú všetky montroseovské dievčatá hysterky a neskôr z nich budú také dračice ako lady Arista.*

Žiadna hysterka! Možno to sedelo na ostatné montroseovské dievčatá, na Lucy však určite nie.

Lucy ho každý deň nanovo prekvapovala, mohol sa jej zveriť s vecami, ktoré ešte nikomu nepovedal. Lucy, s ktorou sa doslova...

Zhlboka sa nadýchol.

„Prečo si zastal?“ opýtala sa Lucy, no vtom sa k nej sklonil a pritisol pery na jej ústa. Tri sekundy sa obával, že ho odstrčí, no čoskoro prekonala prekvapenie a bozk mu opätovala, najprv celkom opatrne, potom energickejšie.

Táto chvíľa mala vlastne dosť ďaleko k dokonalému okamihu a vlastne sa hrozne ponáhľali, lebo mohli každú chvíľu skočiť v čase, a vlastne...

Paul zabudol, čo bolo to tretie *vlastne*. Teraz preňho existovala iba ona.

No potom mu pohľad padol na postavu s tmavou kapucňou a vylakane uskočil.

Lucy naňho chvíľku nechápavo hľadela, potom očervenela a sklopila zrak k svojim nohám. „Je mi to ľúto,“ zamrmlala rozpačito. „Aj Larry Coleman mal pri mojom bozku pocit, akoby mu niekto natlačil do tváre hrsť nezrelých egrešov.“

„Egrešov?“ Pokrútil hlavou. „A kto je Larry Coleman, dočerta?“

To ju totálne zmiatlo a nemohol jej to ani zazlievať. Musel si usporiadať chaos, ktorý momentálne vládol v jeho hlave. Odtiahol Lucy zo svetla fakiel, schmatol ju za plecia a uprene sa jej zahľad do očí. „Okej, Lucy. Po prvé: tvoje bozky chutia asi ako... jahody. Po druhé: keď nájdem toho Larryho Colemana, vrazím mu jednu do nosa. Po tretie: zapamätaj si, kde sme prestali. Momentálne však máme drobný problém.“

Bez slova pokynul smerom k vysokému mužovi, ktorý vykročil ku koču toho Francúza a pristúpil k okienku.

Lucy od ľaku vytreštila oči.

„Dobrý večer, barón,“ pozdravil muž. Tiež hovoril po francúzsky – a ten jeho hlas... Lucy zovrela Paulovu ruku. „Rád vás vidím. Máte za sebou dlhú cestu – z Flámska.“ Zložil si kapucňu.

Z koča sa ozvalo prekvapené zvolanie. „Falošný mar-kíz! Čo tu robíte? Čo to má znamenať?“

„To by som aj ja rada vedela,“ zašepkala Lucy.

„Takto zdravíte vlastných potomkov?“ odvetil vysoký chlap v dobrej nálade. „Veď som vnukom vnuka vášho vnuka, a hoci ma nazývajú *muž bez krstného mena*, môžem vás ubezpečiť, že nejaké mám. Dokonca viacero, ak mám byť presný. Smiem vám robiť spoločnosť v koči? Nestojí sa mi tu veľmi pohodlne a most bude ešte hodnú chvíľu upchatý.“ Nepočkal na odpoveď ani sa neobzrel naokolo, len otvoril dvere a nastúpil.

Lucy odtiahla Paula o dva kroky nabok, ešte ďalej od svetla fakieľ. „Naozaj je to on! Len omnoho mladší. Čo urobíme?“

„Vôbec nič,“ zašepkal Paul. „Nemôžeme ísť k nemu a povedať *dobry den!* Veď tu nesmieme byť.“

„Ale ako to, že je tu *on*?“

„Hlúpa náhoda. V žiadnom prípade nás nesmie zbrať. Poď, musíme ísť na breh.“

No ani jeden z nich sa nepohol z miesta. Obaja civeli ako omráčení na tmavé okno koča – ešte fascinovanejšie ako na javisko divadla Globe.

„Počas nášho posledného stretnutia som vám dal jasne najavo, čo si o vás myslím,“ prenikol teraz z koča hlas francúzskeho baróna.

„Och, áno, veľmi jasne!“ Z tichého smiechu návštevníka naskočili Paulovi na rukách zimomriavky, no nevedel povedať prečo.

„Moje rozhodnutie je nemenné!“ Barónov hlas sa trochu zachvel. „Odovzdám ten diabolský prístroj aliancii, je jedno, aké hanebné metódy použijete, aby ste mi v tom zabránili. Viem iba to, že ste sa spolčili s diablom.“

„Koho tým myslíš?“ zašepkala Lucy.

Paul iba pokrútil hlavou.

Opäť sa ozval tichý smiech. „Môj úzkoprsý zaslepený predok! O koľko ľahší mohol byť váš život – a aj môj –, keby ste boli poslúchli mňa, nie svojho biskupa alebo tých poľutovaniahodných fanatikov z aliancie. Keby ste boli použili rozum namiesto ruženca. Keby ste boli spoznali, že ste súčasťou niečoho väčšieho než je to, o čom vám kázal váš kňaz.“

Barónova odpoveď zrejme pozostávala z Otčenáša, Lucy a Paul ho počuli iba ticho mrmlať.

„Amen!“ vzdychol si návštevník. „Takže to je vaše posledné slovo v tejto záležitosti?“

„Ste diabol osobne!“ zvolal barón. „Opustite môj koč a už sa mi viac neukazujte na oči.“

„Ako si prajete. Ostáva už iba jedna maličkosť. Doteraz som vám to nepovedal, aby som vás zbytočne nerozrušil, ale na vašom náhrobnom kameni, ktorý som videl na vlastné oči, je ako dátum úmrtia uvedený štrnásty máj 1602.“

„Ale to je predsa...“ hlesol barón.

„... dnes, presne tak. A do polnoci už nezostáva veľa času.“

Barón zafučal.

„Čo to tam robíš?“ šepotala Lucy.

„Porušuje svoje vlastné pravidlá.“ Paulove zimomriavky sa presunuli až na šiju. „Hovorí o...“ Zasekol sa, lebo v žalúdku sa mu rozlieval známy nepríjemný pocit.

„Môj kočiš sa hneď vráti,“ vyhlásil barón a jeho hlas znel bojzливо.

„Áno, tým som si istý,“ odvetil návštevník takmer trochu znudene. „Preto sa poponáhľam.“

Lucy si priložila ruku na brucho. „*Paul!*“

„Viem, tiež to cítim. Dokelu... Musíme bežať, ak nechceme skončiť v rieke.“ Chytil ju za ruku, ťahal ju dopredu a dbal na to, aby neobrátil tvár k oknu.

„V skutočnosti ste asi zomreli vo svojej vlasti na následky neprijemnej chrípky,“ začuli hlas návštevníka, keď sa zakrádali okolo koča. „Ale keďže moje návštevy v konečnom dôsledku viedli k tomu, že ste dnes v Londýne a tešíte sa dobrému zdraviu, niečo veľmi chúlостivé sa vychýlilo z rovnováhy. A keďže som veľmi pedantný, cítim povinnosť smrti trochu pomôcť.“

Paula viac zamestnával pocit v žalúdku a výpočet, ako ďaleko je druhý breh, no napriek tomu si tieto slová našli cestu do jeho vedomia a znova zastal.

Lucy ho štuchla do boku. „Bež!“ zasyčala a sama sa rozutekala. „Máme už iba pár sekúnd!“

Rozhýbal svoje roztrasené kolená, a kým sa mu pred očami začal rozmazávať neďaleký breh, začul z koča hrozný, hoci tlmený výkrik, za ktorým nasledovalo zachrčané *diabol* – potom zavládlo hrobové ticho.

Zo záznamov Strážcov
18. december 1992

Lucy a Paula sme dnes o pätnástej hodine poslali elapsovať do roku 1948. Keď sa o devätnástej vrátili, pristáli v záhone ruží pod oknom dračej sály v totálne premočených kostýmoch zo 17. storočia.

Pôsobili na mňa dosť zmätene a hovorili čudné veci, preto som proti ich vôli upovedomil lorda Montrosea a Falka de Villiersa.

Celý príbeh sa však dal jednoducho vysvetliť.

Lord Montrose si presne spomínal na záhradnú karnevalovú slávnosť z roku 1948, počas ktorej skončili niektorí hostia, medzi nimi aj Lucy a Paul, po požití príliš veľkého množstva alkoholu v jazierku s rybami.

Lord Lucas prevzal zodpovednosť za tento incident a sľúbil, že nahradí oba zničené ružové kríky „Ferdinand Picard“ a „Mrs John Laing“.

Lucy a Paul boli prísne napomenutí, aby sa nabudúce, je jedno v ktorej dobe, držali od alkoholu čo najďalej.

Správa: J. Mountjoy, adept 2. stupňa

1.

„**P**anstvo, toto je kostol! Tu sa nebozkáva!“

Vyľakane som otvorila oči a rýchlo sa odtiahla v očakávaní, že sa k nám rúti staromódny farár vo vejúcej sultane s nadmieru pohoršeným výrazom, pripravený zahrmieť kázeň.

No náš bozk neprerušil farár. Ani iný človek. Bol to malý vodný chrlič, ktorý sedel na kostolnej lavici rovno vedľa spovednice a hľadel na mňa rovnako ohromene ako ja naňho.

No to vlastne nebola celkom pravda. Lebo môj stav sa v podstate nedal opísať ako ohromenie. Úprimne povedané, skôr u mňa došlo k mohutnému výpadku mozgu.

Začalo sa to bozkom.

Gideon de Villiers pobožkal mňa – Gwendolyn Shepherdovú.

Samozrejme, že som si mala položiť otázku, prečo dostal nečakane takýto nápad – v spovednici niekde v Belgravii v roku 1912 – krátko po našom strhujúcom úteku so všetkými kľučkami a prekážkami, pri ktorých ma neobmedzovali iba moje úzke šaty so smiešnym námorníckym golierom, siahajúce až po členky. Mohla som analyticky porovnávať tento bozk so svojimi doterajšími

a uvažovať, prečo sa Gideon bozkáva omnoho lepšie ako iní chlapci.

Mohla som sa zamerať na stenu s okienkom, cez ktoré Gideon prepchal hlavu a ruky, čo neboli úplne ideálne podmienky na bozk, a mohla som tiež myslieť na to, že okrem časocestovateľského génu nepotrebujem mať ďalšie problémy.

V skutočnosti som však nemyslela na nič, možno okrem *och* a *hmmm* a *ešte!*

Preto som ani nepostrehla, ako sa mi stiahol žalúdok, a až keď si malý vodný chrlič prekrížil ruky a zamračil sa na mňa zo svojej lavice, až keď som si všimla, že tmavo-zelené závesy v spovednici sa zrazu zmenili na odporne hnedé, pochopila som, že sme medzičasom skočili späť do prítomnosti.

„Dokelu!“ Gideon sa stiahol na svoju stranu spovednice a šúchal si zátylok.

Dokelu? Tvrdó som dopadla zo svojho ružového obláčika a zabudla som na chrlič.

„Také zlé to podľa mňa nebolo,“ poznamenala som čo najnenútenejšie. Bohužiaľ, bola som trochu zadýchaná, čo pokazilo celkový dojem. Nehľadela som Gideonovi do očí, namiesto toho som stále civela na hnedý polyesterový záves spovednice.

Preboha! Premiestnila som sa v čase o takmer sto rokov a nič som si nevšimla, lebo ma ten bozk totálne... prekvapil. V jednom okamihu má tento chalanko iba samé pripomienky, v ďalšom sa ocitne uprostred naháňačky a musí sa ukryť pred chlapmi s pištoľami a zrazu – z ni-